

Rada
Powiatu Wodzisławskiego

dotyczy: **WRZ.1510.3.2025**

**Wniosek
o wznowienie postępowania.**

Działając w imieniu własnym na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 oraz pkt 4 wnoszę o wznowienie postępowania w sprawie rozpatrzenia mojej skargi z dnia 20 grudnia 2025 na brak staranności Starosty Wodzisławskiego przy rozpatrywaniu mojej skargi z dnia 4 listopada 2025r na postępowanie naczelnika WAA-B oraz pracowników tego wydziału, zakończonego uchwałą NR.XIX/196/2026 RADY POWIATU WODZISŁAWSKIEGO z dnia 29 stycznia 2026 w sprawie rozpatrzenia skargi Pana [REDACTED] na działania Starosty Wodzisławskiego.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 4 listopada 2025r do Starosty Wodzisławskiego złożyłem skargę na postępowanie Naczelnika Wydziału Administracji Architektoniczno-Budowlanej tutejszego Starostwa, zarzucając jemu oraz pracownikom WAA-B szereg naruszeń prawa przy prowadzeniu postępowania w sprawie nr [REDACTED] oraz przewlekłe i biurokratyczne załatwianie spraw po wznowieniu tego postępowaniu. Decyzją z dnia 2 grudnia 2025 (nr sprawy [REDACTED]) Starosta uznał moją skargę za nieuzasadnioną. Po przeanalizowaniu uzasadnienia tej decyzji uznałem, że Starosta nie dochował właściwej staranności przy rozpatrywaniu mojej skargi i pismem z dnia 20 grudnia 2025 do Rady Powiatu Wodzisławskiego złożyłem skargę na jego postępowanie wykazując, że w uzasadnieniu swojej decyzji Starosta wielokrotnie opierał się na fałszywych przesłankach. W dniu 26 stycznia 2026 uczestniczyłem w posiedzeniu Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Powiatu Wodzisławskiego, w trakcie którego omawialiśmy moją skargę na postępowanie Starosty. Pismem z dnia 29.01.2026r zażądałem od Przewodniczącego Rady Powiatu, między innymi, udostępnienia mi kopii protokołu z posiedzenia tej Komisji, w którym uczestniczyłem, celem naniesienia moich uwag. Pismem z dnia 03.02.2026 wiceprzewodniczący Rady poinformował mnie o sposobie załatwienia mojej skargi na postępowanie Starosty informując, że Rada uchwałą z dnia 29.01.2026r odmówiła jej uwzględnienia. Natomiast pismem z dnia 05.02.2026 Przewodniczący Rady poinformował mnie, że żądany protokół z posiedzenia Komisji Skarg, Wniosków i Petycji otrzymam po formalnym przyjęciu go przez członków Komisji na następnym jej posiedzeniu. Z przekazanych mi przez Przewodniczącego i Wiceprzewodniczącego Rady Powiatu informacji wynika, że radni Rady Powiatu podejmując na sesji w dniu 29.01.2026 uchwałę w sprawie mojej skargi na Starostę, nie posiadali prawomocnego protokołu z posiedzenia Komisji, który mógłby stanowić podstawę do podjęcia decyzji w tej sprawie. Nie uczestniczyłem również w posiedzeniu Rady kiedy rozpatrywano moją skargę, ponieważ nie zostałem powiadomiony o terminie rozpatrywania mojej skargi przez Radę. Ponadto do treści uzasadnienia do uchwały NR.XIX/196/2026 Rady Powiatu Wodzisławskiego z dnia 29 stycznia 2026 wnoszę następujące zastrzeżenia:

1

1. Nie polega na prawdzie stwierdzenie: „Żaden przepis prawa nie nakłada na organ obligatoryjnego posiadania jakiejkolwiek opinii, uzgodnienia, czy też innego dokumentu stwierdzającego czy dana inwestycja jest zgodna z zapisami planu miejscowego”. Do wszczęcia postępowania w sprawie pozwolenia na budowę potrzebny jest wniosek oraz dokładnie określone w prawie dokumenty. Przepis art. 35 ust.1 pkt 1 lit a ustawy prawo budowlane nakazuje **aby organ przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę sprawdził zgodność projektu zagospodarowania działki lub terenu oraz projektu architektoniczno-budowlanego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego** (dalej plan zagospodarowania). Natomiast kodeks postępowania administracyjnego w art. 6 nakazuje: „Organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa”. Co oznacza, że wszystkie działania administracyjne muszą mieć podstawę prawną i nie mogą być podejmowane w sposób dowolny ani arbitralny. Rozstrzygnięcia w sprawie zgodności, bądź nie, planowanej lokalizacji przedsięwzięcia z zapisami planu zagospodarowania dla tego terenu organ jest zobowiązany dokonać na podstawie właściwych dokumentów.

2. Nie polega na prawdzie stwierdzenie: „Ocena tego czy dana inwestycja jest bądź też nie jest zgodna z ustaleniami planu miejscowego należy wyłącznie do kompetencji organu”. Zadaniem organu nie jest **ocenianie** zgodności lokalizacji inwestycji z zapisami planu, organ **sprawdza** czy taka zgodność istnieje. Plan zagospodarowania jest aktem prawa miejscowego, czyli źródłem prawa powszechnego Rzeczypospolitej Polskiej na terenie gminy, której rada ten plan uchwaliła (art. 87.2 Konstytucji R. P.). Zapisy planu zagospodarowania mają moc prawną przepisów Konstytucji R.P., ustaw i rozporządzeń. Organ obowiązany jest sprawdzić, czy projekt lokalizacji przedsięwzięcia zgodny jest z ustaleniami prawa powszechnego R.P. zawartymi w planie zagospodarowania. Zapisy planu zagospodarowania dla terenu, na którym zaprojektowano lokalizację przedmiotowej stacji paliw nie dopuszczają lokalizacji takiego przedsięwzięcia – tak stanowi prawo powszechne Rzeczypospolitej Polskiej zapisane w tym planie zagospodarowania.

3. Nie polegają na prawdzie stwierdzenie: „obszar oddziaływania obiektu w przeprowadzonym postępowaniu został wyznaczony prawidłowo” oraz „przepis art. 74 ust. 3a ustawy z dnia 3 października 2008 o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: ustawa środowiskowa) odnosi się do postępowań w sprawie wydawania decyzji środowiskowych uwarunkowaniach (w domyśle – tylko do tych postępowań)”. Przepis prawa budowlanego art. 28.2 stanowi, że stronami w postępowaniu w sprawie pozwolenia na budowę są inwestor oraz właściciele, użytkownicy wieczystości lub zarządcy nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania obiektu, a przepis art.3.20 prawa budowlanego definiuje: „Przez obszar oddziaływania obiektu należy rozumieć **teren wyznaczony wokół obiektu budowlanego na podstawie przepisów odrębnych**, wprowadzających związane z tym obiektem ograniczenia w zabudowie tego terenu”.

Stacja paliw płynnych jest obiektem szczególnym pod względem możliwego oddziaływania na środowisko zarówno w normalnym trybie eksploatacji, jak i w sytuacjach zdarzeń losowych. Dlatego Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 w sprawie przedsięwzięć mogących znacznie oddziaływać na środowisko w § 3.1.34 zalicza stacje paliw płynnych do **przedsięwzięć mogących potencjalnie znacznie zagrażać środowisku**. Obszar oddziaływania tych przedsięwzięć ustalono w ustawie środowiskowej art. 74 3a: „Stroną w postępowaniu w sprawie wydania środowiskowych uwarunkowań jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, **na który oddziaływać będzie przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę**, z zastrzeżeniem art. 81.1, przez obszar ten rozumie się:

- 1) Przewidywany teren na którym będzie realizowane przedsięwzięcie oraz obszar znajdujący się w odległości **100m** od granic tego terenu.

- 2) Działki na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska lub
- 3) Działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowywaniu nieruchomości zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Ten przepis jest jedynym w polskim prawie ustalającym obszar oddziaływania stacji paliw płynnych, a prawodawca nie zastrzegł, że dotyczy on wyłącznie postępowań w sprawie wydania decyzji w sprawie środowiskowych uwarunkowań. Użyte określenie „**na który oddziaływać będzie przedsięwzięcie**” oznacza, że obszar wyznaczony jest nie tylko dla potrzeb wydania decyzji w sprawie środowiskowych uwarunkowań, ale również dla obiektu zrealizowanego.

Z kolei przepis ustawy środowiskowej art. 74 ust. 3b stanowi, że strony w postępowaniu dotyczącym stacji paliw płynnych: **organ ustala na podstawie dokumentu** - wypisu z rejestru gruntów lub innego dokumentu w postaci papierowej lub elektronicznej wydanego przez organ prowadzący ewidencję budynków i gruntów, pozwalającego na ustalenie stron w obszarze oddziaływania ustalonym w art. 74 ust. 3a. Przepisy art. 74 3a i art. 74 3b są kluczowymi dla prawidłowego ustalenia stron postępowania i nie dopuszczają „pozamerytorycznych” argumentów w tych czynnościach organu administracji publicznej. Są podstawowymi przepisami antykorupcyjnymi w postępowaniu.

W piśmie z dnia 30 września 2025 I Zastępca Naczelnika WAAB poinformowała mnie: „W przedmiotowej sprawie dla ustalenia obszaru oddziaływania najistotniejsze znaczenie miało rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 24 lipca 2023 w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych (...)” pomimo, że w przytoczonym rozporządzeniu nie ma przepisu ustalającego zasięg obszaru oddziaływania obiektu budowlanego. W rozporządzeniu są podane minimalne odległości elementów wyposażenia stacji od okolicznych nieruchomości. Projekt budowlany przedmiotowej stacji został zatwierdzony decyzją Starosty nr [REDAKTOWANO] pomimo, że nie dotrzymuje odległości nakazanych w/w rozporządzeniem.

Skutkiem, błędnego wyznaczenia obszaru oddziaływania stacji paliw, organ nie przyznał przymiotu strony właścicielom posesji, którzy byli stronami postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co stoi w sprzeczności z przepisem art. 86h ustawy środowiskowej.

4. Nie polega na prawdzie stwierdzenie: „Organ w żaden sposób nie uchylał się od obowiązku udostępniania informacji”. W dniu 7 sierpnia 2025 naczelnik WAAB odmówił mi wglądu do akt sprawy uzasadniając to faktem, że akta wysłano do Wojewody. Po moim pytaniu, czy przed wysłaniem oryginału akt naczelnik nie sporządził ich kopii, naczelnik i jego pomocnica zmienili zdanie i stwierdzili, że nie udostępnią mi akt, ponieważ nie pozwala na to RODO, jednakże na pytanie o konkretny przepis RODO, nie potrafili wskazać takiego przepisu, bo takiego przepisu w RODO nie ma.

- W dniu 20 października 2025 złożyłem w Starostwie upoważnienie od [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO] do wykonywania wszystkich czynności strony we wznowionym postępowaniu oraz żądanie udostępnienia mi do wglądu akt sprawy nr [REDAKTOWANO]. W odpowiedzi otrzymałem pismo z 20 października 2025 [REDAKTOWANO] informujące mnie, że zostaną mi udostępnione tylko „zanonimizowane dokumenty urzędowe” pochodzące od organu administracji, nie całość akt, jak nakazuje kodeks postępowania administracyjnego.

-w dniu 4 lutego 2026 będąc w wydziale AA-B zażądałem wglądu w interesujące mnie akta, ale pracownica wydziału odmówiła mi uzasadniając, że [REDAKTOWANO] nie jest stroną w tym postępowaniu. Poprosiłem, o potwierdzenie na piśmie tej odmowy udostępnienia akt, ale tego też mi odmówiono. W dniu 5 lutego 2026 złożyłem w Starostwie skargę na postępowanie tej pracownicy, gdzie w uzasadnieniu opisałem tę sytuację.

3

- w dniu 17 lutego 2026 złożyłem w Starostwie skargę na postępowanie II zastępcy Naczelnika WAA-B, zarzucając jej między innymi poświadczeni nieprawdy poprzez napisanie w piśmie z dnia 5 lutego 2026, że [REDAKTOWANO] nie była i obecnie również nie jest stroną w sprawie nr [REDAKTOWANO]

- w dniu 19 lutego 2026 złożyłem kolejną skargę na II zastępcę Naczelnika WAA-B, która w odpowiedzi na mój pisemny wniosek złożony w imieniu [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO] z dnia 4 lutego 2026, poświadczyła nieprawdę, pisząc że [REDAKTOWANO] nie byli i nie są stronami w przedmiotowym postępowaniu, bez podania uzasadnienia faktycznego i prawnego tego twierdzenia.

5. Nie polega na prawdzie stwierdzenie, że [REDAKTOWANO] nie był i nie jest stroną w postępowaniu „wznowieniowym”. W dniu 4 sierpnia 2024 radca prawny reprezentujący [REDAKTOWANO] złożył w Starostwie Powiatowym w Wodzisławiu Śląskim wniosek z żądaniem wznowienia postępowania w sprawie o numerze [REDAKTOWANO] wszczętego 7 października 2024r i dotyczącego wydania pozwolenia na budowę stacji paliw zakończonego ostateczną decyzją Starosty z dnia 16 stycznia 2025 numer [REDAKTOWANO]. Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego decyzja w sprawie *wznowieniowej* rozstrzyga zarówno podstawę wznowienia, jak i istotę sprawy administracyjnej. Stąd *postępowanie wznowieniowe* jest dwufazowe: w fazie początkowej rozstrzyga się podstawę wznowienia i jest to tzw. *postępowanie w sprawie wznowienia postępowania*. Ta faza kończy się wydaniem decyzji o wznowieniu żadanego postępowania, bądź nie. Jeżeli rozstrzygnięcie jest pozytywne dla wnioskującego, *postępowanie wznowieniowe* przechodzi do fazy drugiej - wznowienia żadanego postępowania, która to faza zdaniem NSA nie jest jedynie weryfikacją lecz ponownym rozpatrzeniem sprawy z udziałem wszystkich stron. Wznawia się zamknięte postępowanie, a nie wszczyna się *postępowanie „wznowieniowe”*.

Przepis art. 147 kpa stanowi: „Wznowienie postępowania następuje z urzędu lub **na żądanie strony**” – strony w postępowaniu, którego wznowienia strona żąda. Dokonując pozytywnego rozstrzygnięcia podstawy wznowienia organ uznał, że [REDAKTOWANO] była stroną postępowania wszczętego w dniu 7 października 2024 o numerze [REDAKTOWANO] ale nie brała w nim udziału z nie swojej winy. Taką interpretację organ potwierdził w piśmie do mnie z dnia 14 października 2025, stwierdzając: postępowanie wznowieniowe „prowadzone jest na wniosek [REDAKTOWANO] (...) przyjmując jako przesłanki do wznowienia postępowania art. 145 par.1 pkt 4 kpa – strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu”. Co należy rozumieć, że podstawą wznowienia postępowania w sprawie było uznanie, iż [REDAKTOWANO] była stroną w postępowaniu wszczętym w dniu 07.10.2024, ale nie uczestniczyła w nim nie z własnej winy. Wyłącznym kryterium nabycia przymiotu strony w postępowaniu opisanym w prawie budowlanym jest posiadanie prawa rzeczowego do nieruchomości w obszarze oddziaływania obiektu. Zatem organ przyznając [REDAKTOWANO] przymiot strony w postępowaniu uznał, że [REDAKTOWANO] posiada prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze oddziaływania planowanej stacji. Ponieważ [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO] w księgach wieczystych wpisani są jako współwłaściciele tej nieruchomości to nie ma takiej możliwości, żeby [REDAKTOWANO] była stroną w w/w postępowaniu, a jej mąż [REDAKTOWANO] nie. Przymiot strony w postępowaniu prowadzonym według przepisów prawa budowlanego nabywa się z mocy prawa, nie mocą decyzji organu. [REDAKTOWANO] jak i jej mąż [REDAKTOWANO] byli stronami postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla tej stacji paliw i są stronami w postępowaniu wznowionym.

6. Nie polega na prawdzie stwierdzenie: „Postępowanie zostało zawieszone”, użyte w odniesieniu do postępowania wznowionego w dniu 8 września 2025. W dniu 24 października 2025 organ postanowił „zawiesić z urzędu *postępowanie w sprawie wznowienia postępowania* w sprawie zakończonej decyzją Starosty Wodzisławskiego [REDAKTOWANO] z dnia 16 stycznia 2025 (sprawa [REDAKTOWANO]) ...”.

Z moich objaśnień w pkt. 5 wynika, że *postępowaniem w sprawie wznowienia postępowania* nazywana jest pierwsza faza *postępowania wznowieniowego*, która kończy się wydaniem postanowienia o wznowieniu, co w tym przypadku nastąpiło w dniu 08.09.2025. Organ zawieszając

4

w dniu 24.10.2025 „postępowanie w sprawie wznowienia postępowania”, zawiesił tę część postępowania wznowieniowego, która zakończyła się dwa tygodnie wcześniej z okładem, w dniu 08.09.2025r., a nie postępowanie wznowione.

Ponadto wskazany art. 97 par. 1 pkt 4 kpa nakazuje zawieszenie postępowania z urzędu w przypadku, „gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależą od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ”. Naczelnik w postanowieniu z dnia 24.10.2025r nie wskazał, rozstrzygnięcia którego zagadnienia wstępnego oczekuje od Wojewody, by móc rozpatrzyć sprawę i wydać decyzję, bo takowego „zagadnienia wstępnego” nie ma. Organ prowadzi postępowanie w sprawie wydania pozwolenia na budowę stacji paliw i nie ma w nim żadnego „zagadnienia wstępnego”, którego wymagałoby rozstrzygnięcia wstępnego przez wojewodę, który prowadzi postępowanie w sprawie unieważnienia decyzji Starosty Wodzisławskiego nr [REDAKTOWANO]. To są dwa odrębne postępowania, prowadzone przez dwa różne organy i nie łączy ich żadne „zagadnienie wstępne”

Podsumowanie:

Na podstawie ustawy prawo budowlane w dniu 7 października 2024 Starosta Wodzisławski (dalej: organ) wszczął postępowanie w sprawie Nr [REDAKTOWANO] zatwierdzenia projektu zagospodarowania terenu, projektu architektoniczno-budowlanego i udzielenia [REDAKTOWANO] z siedzibą w [REDAKTOWANO] pozwolenia na budowę stacji paliw z budynkiem handlowo-usługowym, wiatami, ścianą oporową i akustyczną oraz infrastrukturą towarzyszącą na działkach o nr ewid. [REDAKTOWANO] zlokalizowaną przy ul. Mariackiej w Radlinie. Organ nie sprawdził, czy lokalizacja przedsięwzięcia zgodna jest z zapisami planu zagospodarowania dla tego terenu, chociaż taki wymóg stawia przed organem przepis prawa budowlanego art. 35 ust. 1 pkt 1 lit. a. i przystąpił do ustalenia stron w postępowaniu. Przepis art. 3.20 prawa budowlanego ustala, że stroną w takim postępowaniu jest każdy, kto posiada prawo rzeczowe do nieruchomości położonej w strefie oddziaływania obiektu, a obszar ten należy ustalić na podstawie odrębnych przepisów prawa. Jedynym przepisem w polskim prawie ustalającym obszar oddziaływania stacji paliw płynnych jest przepis art. 74 ust. 3a ustawy środowiskowej, obszarem oddziaływania każdego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacznie wpływać na środowisko, w tym stacji paliw płynnych jest: „Przewidywany teren, na którym zlokalizowane będzie przedsięwzięcie oraz obszar w znajdujący się w promieniu 100m od granic tego terenu”. Po ustaleniu obszaru oddziaływania obiektu organ ustala strony w sposób opisany w art. 74 ust 3b - na podstawie wypisu z ksiąg wieczystych. Wypis ten zobowiązany jest dostarczyć organowi wnioskodawca. W omawianym przypadku organ obszar oddziaływania obiektu ustalił na podstawie Rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 24 lipca 2023 w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych (...), który nie zawiera przepisu ustalającego obszar oddziaływania stacji paliw płynnych. Wskutek tak wyznaczonego obszaru oddziaływania, wśród stron ustalonych przez organ nie znalazły się osoby, które były stronami postępowania w sprawie wydania środowiskowych uwarunkowań dla tego przedsięwzięcia, co jest sprzeczne z przepisem art. 86h ustawy środowiskowej. Postępowanie zakończyło się wydaniem ostatecznej decyzji Starosty Wodzisławskiego Nr [REDAKTOWANO] z dnia 16 stycznia 2025r.

Sąsiedzi planowanej stacji paliw o decyzji Starosty dowiedzieli się na początku miesiąca sierpnia 2025. Wówczas pełnomocnik [REDAKTOWANO] złożył do Starosty wniosek o wznowienie postępowania w sprawie nr [REDAKTOWANO], ponieważ jego mocodawczyni nie została powiadomiona o ostatecznej decyzji Starosty i nie miała możliwości odwołać się od niej w określonym prawem terminie. Starosta w dniu 8 września 2025 wznowił przedmiotowe postępowanie, uznając tym samym, że [REDAKTOWANO], a tym samym [REDAKTOWANO] jej mąż, są stronami w postępowaniu wszczętym dnia 7 października 2024r, zarówno na etapie przed wydaniem decyzji ostatecznej, jak i w postępowaniu wznowionym.

5

W tym wniosku pełnomocnik wskazując, że w zaskarżonym postępowaniu organ nie sprawdził zgodności planowanej inwestycji z zapisami planu zagospodarowania oraz błędnie ustalił strony, zażądał wstrzymania wykonania decyzji pozwolenia na budowę, ale organ odmówił. W dniu 30 września 2025r zażądałem od organu przeprowadzenia rozprawy, celem ustalenia, czy plan zagospodarowania zezwala na lokalizację stacji paliw w planowanym miejscu, ale do dzisiaj to żądanie nie zostało zrealizowane. Pismem z dnia 18 października 2026r również zażądałem od organu wstrzymania wykonania decyzji pozwolenia na budowę stacji, wykazując w uzasadnieniu, że plan zagospodarowania nie dopuszcza takiej lokalizacji przedsięwzięcia, organ błędnie ustalił obszar oddziaływania przedsięwzięcia i błędnie ustalił strony w postępowaniu oraz fakt, że zezwolenie na ulokowanie w centrum miasta ponad 100 tysięcy litrów cieczy łatwopalnych tworzących z powietrzem mieszaniny wybuchowe wypełnia przesłanki spowodowania zagrożenia dla wielu osób i mienia opisane w art. 163 kodeksu karnego, ale organ tym razem również odmówił i pismem z dnia 24 października 2026r poinformował, że zawiesił postępowanie z urzędu, co jak wykazałem w pkt 6 „Uzasadnienia” **na który oddziaływać będzie przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę** jest nieprawdą. Niemniej organ zaniechał wykonywania czynności administracyjnych w tym postępowaniu, w tym przeprowadzenia żądanej przeze mnie rozprawy.

W uzasadnieniu mojej skargi na naczelnika wydziału AA-B z dnia 4 listopada 2025r. napisałem m.in.: „Opisane wyżej fakty jednoznacznie wskazują, że naczelnik świadomie i celowo przewlekł i biurokratycznie załatwia sprawy we wznowionym postępowaniu z korzyścią dla inwestora”. Dzisiaj stwierdzam, że od wszczęcia postępowania w sprawie w dniu 7.10.2024 organ działał na korzyść inwestora, równocześnie uniemożliwiając stronom korzystanie ze swoich praw:

- po wszczęciu postępowania organ nie sprawdził, czy planowana lokalizacja przedsięwzięcia zgodna jest z zapisami planu zagospodarowania dla tego terenu, plan nie dopuszcza w tym terenie takich przedsięwzięć i na takim stwierdzeniu to postępowanie powinno się zakończyć.
- organ błędnie wyznaczył obszar oddziaływania stacji oraz strony postępowania. nie przypisał przymiotu strony osobom, które były stronami postępowania w sprawie wydania uwarunkowań środowiskowych i już na tym poziomie składały wykładnię planu zagospodarowania wykazującą, że w tym miejscu plan zagospodarowania nie dopuszcza lokalizacji stacji paliw.
- organ dwukrotnie, na żądania strony nie wstrzymał decyzji o pozwoleniu na budowę, pomimo że oba wnioski wskazywały na niezgodność planowanej lokalizacji przedsięwzięcia z zapisami planu zagospodarowania. Odmowa wstrzymania wykonania decyzji o pozwoleniu na budowę umożliwiło inwestorowi rozpoczęcie budowy na przełomie września i października 2025r i doprowadzenie do takiego stanu, który pozwoli mu żądać od Wojewody zaniechania unieważnienia decyzji Starosty o pozwoleniu na budowę ze względu na tzw. „nieodwracalne skutki prawne” (art. 156 kpa).
- organ do dzisiaj nie przeprowadził żądanej przez stronę rozprawy celem ustalenia, czy planowana lokalizacja inwestycji zgodna jest z zapisami planu zagospodarowania. Rozprawa taka wykazałaby ponad wszelką wątpliwość, że planowana lokalizacja nie jest zgodna z zapisami planu.
- wielokrotnie nie udostępniał pełnomocnikom [REDAKTOWANO] wglądu w akta sprawy nr [REDAKTOWANO] Skutecznie blokując działania stron po wznowieniu postępowania.

W konsekwencji wskazanych wyżej zaniedbań, w majestacie bezprawia organ wydał inwestorowi, intruzowi w tym terenie, pozwolenie na wybudowanie stacji paliw, w zbiornikach której magazynowanych będzie ponad 100 tysięcy cieczy łatwopalnych tworzących z powietrzem mieszaniny wybuchowe i tym samym organ wydał pozwolenia na zniszczenie dorobku życia, a nawet dorobku pokoleń, właścicieli nieruchomości sąsiadujących z budowaną stacją.